

Що ТАМ, мамо?

Тетяна Булат

Темніє, вечір. Я сиджу у спальні,
На свічечку дивлюся й на ікону.
Читаю Біблію й молитви поминальні,
А сльози ллють на полотно суконне.

Молюся "Господи, прости мя грішну,
Спаси і збережи мою родину!"
Та все ж душі зболілій і невтішній
Не легше й біль повзе десь всередину.

Тебе немає вже півроку з нами...
А все здається, що ти десь в лікарні.
Не досягнути, що немає мами,
Не зрозуміти, що ті мрії марні.

Ти десь в квітковім Раї, близько Бога,
Бо ти по квітам господиня добра.
Та вже терпіти на землі була не змога
Той біль страшний. І ти пішла за обрій.

А що ж там, мамо? Світло, а чи темно?
Чи споглядаєш із небес за нами?
Розірвана душа, а серцю щемно
І біль такий... не вимовить словами.
А пам'ятаєш свято вишиванки?
Ви з татом одяглися так красиво...
Лунали в місті цілий день співанки.
І фото у газеті. Ви щасливі.

Тепер висить самотня вишиванка,
В якій ти гордо містом крокувала,
Ніхто не заспіва їй колисанку,
Висить півроку, вже засумувала.

А вірші? Чи хіба хто краще вміє
Так скласти риму, щоби слово в слово?
Їх зміст кожнісінька людина зрозуміє,

Впаде у душу твоя чиста мова!

Я прошу ти прости мене, пробач
Непослух мій, моє нерозуміння.
Лишився тільки щирий, тихий плач...
Й розірване в шмаття сумління.

Чому я долюбити не змогла?
Чому свої образи виставляла?
Торкаюсь пам'яттю холодного чола...
Чому, як завжди, не дорозмовляла..?

Надію маю, що на небесах
Всемиловитий по заслугам гляне —
Поселить щастя у твоїх очах,
Щоб жити там, де квіти вік не в'януть...